

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Ἐπάρχουν πολλές ἐντολές ἀλλ' ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἐντολή τῆς νηστείας. «Αὐτὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἐν τῷ πλᾶσαι, ἢν λαβόντες οἱ πρωτόπλαστοι καὶ μὴ φυλάξαντες αὐτὴν οὐ μόνον θεοὶ οὐκ ἐγένοντο ἀλλ' ἀπόλεσαν καὶ τὴν μακαρίαν ζωὴν». Τοὺς εἶπε ὁ σατανᾶς ὅτι ἅμα φάτε ἀπ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο, θὰ γίνετε θεοί. Ὅχι λέει θεοὶ δὲν ἐγίναν ἀλλὰ χάσανε καὶ ὅ, τι καλὰ εἶχανε. «καὶ πεσόντες εἰς φθορὰν καὶ θάνατον μετέδωκαν αὐτὰ ταῦτα καὶ μύρια ἄλλα κακά, ὅσα ἐκεῖθεν ἐπήγασαν, εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος». Καὶ τὸ κακό, λέει, ποὺ ἔπεσε πάνω τους μετεδόθη καὶ στοὺς ἀπογόνους τους. «Ταῦτα πάντα τιθέασιν ὑπ' ὄψιν μας σήμερον οἱ θεοφόροι Πατέρες, ἵνα ἐνθυμούμενοι τὸ πόθεν ἐξεπέσαμεν καὶ τί ἐπάθομεν διὰ τὴν τῶν πρωτοπλάστων ἀκρασίαν καὶ παρακοήν, σπουδάσωμεν ἐπανελθεῖν πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην μακαριότητα... διὰ νηστείας καὶ ὑπακοῆς ...». Οἱ πρωτόπλαστοι ἔκαναν παράβασι τῆς νηστείας καὶ παράβασι τῆς ὑπακοῆς καὶ χάνουν τὸν παράδεισο. Ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε νηστεία καὶ ὑπακοή, γιὰ νὰ ξαναμποῦμε στὸν παράδεισο.

Στὸν παράδεισο ὁ Ἀδὰμ βρισκόταν σὲ κατάστασι ἀπαθείας. Δηλαδή δὲν ἀρρώστανε, δὲν ἴδρωνε, δὲν κουραζότανε, δηλαδή ἦτανε τὸ σῶμα του, ὁ ὀργανισμὸς του σὲ μιὰ κατάστασι ἀπαθείας. Δὲν ὑφίσταται κανένα πάθος.

Ἐπίσης εἶχε τὴ βασιλικὴ ιδιότητα. Ἦτανε βασιλεὺς σὲ ὅλη τὴ δημιουργία κι ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶναι ἄγρια θηρία τώρα, τότε ἦταν ἡμέρα καὶ σὲ κάθε νεῦμα τοῦ Ἀδὰμ ὑπήκουαν. Ὑπῆρχε στὴν ψυχὴ του κατάστασι ἀθωότητος. Δὲν εἶχε γνωρίσει τὸ κακό, δὲν εἶχε γνωρίσει τὴν ἀδικία, δὲν εἶχε γνωρίσει τὸ μῖσος. Ἦτανε σὰν ἓνα βουνὸ ποὺ πέφτει καθαρὸ χιόνι κι εἶναι ὅλα λευκὰ καὶ καθαρὰ, ἔτσι ἦτανε ἡ ψυχὴ του.

Εἶχε σχέσι μὲ τὸν Θεό, ἡ ὁποία τοῦ ἔδινε μεγάλη χαρά, θὰ λέγαμε εὐφροσύνη καὶ ἡδονή. Καὶ κάθε ἀπόγευμα ὁ Θεὸς ἔκανε περίπατο στὸν παράδεισο, λέει, μαζί μὲ τὸν Ἀδὰμ. Ὅταν ἦταν τὰ χρώματα τοῦ δειλινοῦ, ποὺ εἶναι ὅ,τι ὠραιότερο ὑπάρχει στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας καί, λέει, περιπατοῦσε ἐν τῷ κοινῷ ὁ Θεὸς μὲ τὸν Ἀδὰμ στὸν παράδεισο, ἐνῶ τὰ χρώματα ἔπαιρναν τὶς πιὸ ὠραῖες ἐκφράσεις τους. Κι αὐτὸ τὸ συνεχίζουμε ἐμεῖς στὸν ἐσπερινό, ὅταν λέμε «φῶς ἰλαρὸν ἀγίας δόξης».

Τὸ μυαλό του ἦτανε καθαρὸ καὶ ἀθόλωτο καὶ εἶχε καὶ προφητικὸ χάρισμα. Προφήτευσε τὸ θέμα τοῦ γάμου. Λέει, θὰ ἐγκαταλείπη ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του καὶ θὰ προσκολλᾶται πρὸς τὴν γυναῖκα. Πατέρας δὲν ὑπῆρχε τότε οὔτε μητέρα ὑπῆρχε τότε. Πῶς αὐτὰ τὰ κατάλαβε; Μὲ τὸ προφητικὸ χάρισμα ποὺ εἶχε. Θὰ ἐγκαταλείψη, λέει, ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του καὶ θὰ προσκολληθῆ πρὸς τὴν γυναῖκα του. Ἀπ' αὐτὸ βέβαια βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὅσοι παντρεύονται νὰ μὴν ἔχουν πολλὰ πάρε – δῶσε μὲ τοὺς δικούς τους, γιὰτι

πολλές φορές οί δικοί τους τούς χαλᾶνε τῖς οἰκογένειες. Ἄμα τύχη κανένας κακὸς πεθερὸς ἢ καμμιά κακιὰ πεθερά, διαλύουν οἰκογένειες.

Ἐπίσης ὁ Ἀδάμ εἶχε πολλές γνώσεις. Εἶχε γνώσεις καταπληκτικές. Περνοῦσαν ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ μπροστά του καὶ τοὺς ἔδινε ἓνα ὄνομα, γιὰ νὰ δώση ἓνα ὄνομα ἀνάλογα μὲ κάποια ιδιότητα πὸ εἶχανε τὰ ζῶα. Γιὰ νὰ δώση κανεῖς ὄνομα πὸ νὰ χαρακτηρίζη ἓνα συγκεκριμένο παράδειγμα εἶναι δύσκολο. Ὅπως πολλοὶ πὸ βγάζουν ἓνα βιβλίο καὶ παιδεύονται πάρα πολὺ νὰ βροῦν ἓναν κατάλληλο τίτλο γιὰ τὸ βιβλίο.

Ἄλλα αὐτὰ πὸ ἦταν μέσα στὸν παράδεισο τὰ ἔχασε καὶ μετὰ ἔπεσε στὴν ἐξορία. Κι ἀρχίζουσε οἱ κόποι, ἀρχίζουσε οἱ πόνοι καὶ οἱ ἰδρῶτες. Προηγούμενος δὲν ὑπῆρχε πόνος καὶ ἰδρῶτας. Ἔχουσε, γεννοῦν τὰ παιδιά τους, στὴν ἀρχὴ τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ καὶ μετὰ, λέει, πλῆθος υἱῶν καὶ θυγατέρων. Λοιπὸν τὰ παιδιά τους τὸ ἓνα ζηλεύει τὸ ἄλλο, μῖσος, ζήλεια, ἀδικία, ἔχθρες, γκρίνιες, κακὸ καὶ στὸ τέλος ἢ ἔχθρα προχωρεῖ, ἐξαγριώνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ Κάϊν φονεύει τὸν Ἄβελ. Κλάματα, ὀδύνη καὶ στὴ συνέχεια τὸ πτῶμα κάτω βγάζει δυσσομία, ὅλα αὐτὰ τὰ ζοῦσαν καὶ καθὼς σκέφτονταν πῶς ζοῦσαν στὸν παράδεισο, καταλάβαιναν τὸ δράμα τους. Ἐν τῷ μεταξύ ὅλα τὰ ζῶα πὸ ἦταν ἡμερα, πολλὰ ζῶα ἀγρίεψαν καὶ ἦταν φόβος καὶ τρόμος γιὰ τὸν Ἀδάμ.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἀντικρῦση τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ φωτεινὸ θεῖο πρόσωπο. Ἦταν σὲ μία κατάστασι ἐλλεινότητος καὶ σὲ μία κατάστασι θρήνου. Καὶ γι' αὐτὸ κάθε φορὰ πὸ γεννιέται ἓνα καινούριο παιδί καὶ μπαίνει στὴ ζωὴ, τὸ πρῶτο μὲ τὸ ὅποιο χαιρετᾶ τὴ ζωὴ εἶναι τὰ κλάματα. Ἔχει σημασία πὸ τὸ πρῶτο πὸ γίνεται εἶναι τὸ κλάμα. Διότι βρισκόμαστε στὴν ἐξορία τοῦ Ἀδάμ. Οἱ παλαιοί, οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ διατηροῦσαν ἀπὸ τοὺς παλαιούς, παλαιούς προγόνους κάτι ἀναμνήσεις. Στὸν Ἡσίοδο ὑπάρχει ἢ ἀναφορὰ ὅτι κάποτε, πολὺ πολὺ παλαιὰ ἦταν ὁ χρυσοῦς αἰῶνας. Μετὰ λέει ἦλθε ὁ ἀργυροῦς αἰῶνας καὶ μετὰ ὁ σιδηροῦς αἰῶνας. Ὅταν λέει παλαιὰ ὑπῆρχε ὁ χρυσοῦς αἰῶνας, ἐννοοῦσε τὴν κατάστασι στὸν παράδεισο.

Ἄλλα λοιπὸν αὐτὰ βρήκανε στὴ συνέχεια τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς ἀπογόνους του, φθορὰ καὶ θάνατος κι ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ δημιουργεῖ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ στὴν προηγούμενη κατάστασι. Ὅταν μπαίνουμε μέσα στὶς ἀρετὲς καὶ μέσα στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουμε τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ μέσα μας καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ σὲ πρώτη φάσι καὶ μετὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία σὲ πληρότητα ὑπάρχει ἢ χαρὰ καὶ ἢ εὐτυχία καὶ ἢ ἀφθαρσία.

Αὐτὰ μᾶς λέει ἢ Ἐκκλησία καὶ λέει ὁ Ἀδάμ παρεβίασε τὴν πρώτη ἐντολή, τὴν ἐντολή τῆς νηστείας, ἐμεῖς πρέπει νὰ νηστεύουμε τὴ Σαρακοστὴ καὶ νὰ προετοιμαστοῦμε γιὰ τὴν μεγάλη ἐορτὴ, τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα.